

ת"פ 19147/10/16 - מדינת ישראל נגד יצחק אברהם בוסקילה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 19147-10-16 מדינת ישראל נ' בוסקילה
לפני כבוד השופט שאול אבינור

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אסף כרמונה

המאשימה

נגד

יצחק אברהם בוסקילה
ע"י ב"כ עו"ד ענבר קינן

הנאשם

הכרעת דין

א. רקע עובדתי כללי:

- ביום 09.07.15 עובר לשעה 14:45 נפרצה דירת מגורים ברח' ביל"ו בתל-אביב, השייכת למתלוננת (להלן - הדירה). במהלך ההתפרצות נגנב מהדירה הרכוש הבא: מצלמה מסוג D700, מחשב נייד מסוג "מאק" ותכשיטים (סיכה לבגד, טבעת אירוסין עם יהלום, תליון זהב עם יהלום, תליון תמונה עם מסגרת זהב ואבן).
- על העובדות האמורות אין כל מחלוקת והן גם מוכחות כדבעי בהודעותיה של המתלוננת, שהוגשו בהסכמה (ר' בת/1). בנוסף, כעולה מדו"ח הפעולה של שוטרת הסיור, שהגיעה לדירה באותו היום בשעה 17:13, וכן מתמונות הדירה (ת/10 ות/2, בהתאמה), מדובר בדירה בבית משותף המצויה בקומה ראשונה שמעל לקומת הקרקע.
- המתלוננת מסרה לשוטרת הסיור כי כשחזרה הביתה הבחינה ש"הדירה הפוכה" (ר' דבריה כפי שתועדו בת/10). בהודעה שנגבתה מהמתלוננת בהמשך, היא ציינה כי ראתה "שהחלון של חדר השינה פתוח ועקבות של נעל על המיטה"⁽¹⁾ (ר' בהודעת המתלוננת מיום 01.12.15, שהוגשה במסגרת ת/1, שורה 2 ואילך; להלן - החלון). יוטעם, כי בהודעה זו הכחישה המתלוננת כל היכרות עם הנאשם ואף אין כל טענה להיכרות כאמור.
- ביום האירוע מסרה המתלוננת לשוטרת הסיור כי היא אינה חושדת באיש ולמקום זומן איש מז"פ. בעקבות הזימון הגיע לדירה, בשעה 17:50, חוקר הזירה רס"ר טימופיי וולקוב. החוקר וולקוב

עמוד 1

ערך בדירה בדיקות, לצורך גילוי טביעות אצבע וכף יד (להלן ביחד - ט"א), ותיעד את פעולותיו בצילומים ובדוחות (לפירוט ר' בפסקה 13 שלהלן). החוקר איתר בדירה חמש ט"א, העתיק אותן ופיתח אותן. בין השאר איתר החוקר את ט"א מס' 3 (שהיא טביעת כף יד) על אדן החלון הפנימי, מעל המיטה שבחדר השינה (להלן - ט"א 3).

5. המעתיקים, שפותרו על-ידי החוקר וולקוב, הועברו למעבדות מז"פ מט"ר. בבדיקה הראשונית (במעבדה לזיהוי ט"א) נמצא, ביום 29.11.15, כי ט"א 3 שייכת לנאשם (ר' המסמך שנערך על-ידי גב' ורד לובשיץ, במסגרת ת/11). הנאשם זומן אפוא לחקירה וביום 09.12.15 נגבתה ממנו הודעה באזהרה. הנאשם הכחיש כל אחריות להתפרצות וטען כי אינו זוכר מה קרה ביום האירוע (כזכור, יום 09.07.15) ומה הוא עשה אז. עוד טען הנאשם כי כלל אינו מכיר את רח' ביל"ו בתל-אביב, תוך שציין כי לא עבד באותה התקופה (לגרסת הנאשם ביתר פירוט ר' בפסקה 26 שלהלן ואילך).

6. מהנאשם ניטלה דגימת ט"א על-ידי איש מז"פ, רס"ר אדם סמך (ר' בטופס ת/9), אשר הועברה לצורך הכנת חוות דעת מומחה במעבדה להשוואת ט"א. על-פי חוות הדעת, שנערכה על-ידי המומחית מיכל בית יוסף (להלן - המומחית), ט"א 3 זהה לטביעה בדגימת הט"א, שניטלה מהנאשם על-ידי רס"ר סמך, וזאת על סמך "**12 נקודות השוואה רצופות לפחות**" (ר' בת/11).

7. נגד הנאשם הוגש אפוא כתב האישום שלפניי, שבו הוא הואשם בביצוע עבירות של **התפרצות במקום מגורים בכוונה לבצע עבירה**, לפי הוראות סעיף 406(ב) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן - חוק העונשין), ו**גניבה**, לפי הוראות סעיף 384 לחוק העונשין.

ב. סיכום ביניים:

8. הלכה פסוקה היא, מזה שנים רבות, כי ניתן לקבוע את זהותו של אדם על-פי טביעת אצבעו, וזאת במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי. לפיכך, טביעת אצבע, לרבות טביעת אצבע יחידה, היא ראייה מספקת להרשעת נאשם (לסקירה ר' י' קדמי, **על הראיות**, חלק שלישי (תש"ע-2009), בעמ' 1244 ואילך, והפסיקה הענפה המאזכרת שם).

9. על מנת להבטיח את וודאות הזיהוי על סמך ט"א - כמו גם את ההיסק הראייתי, הנדרש מטבע הדברים בשל היותה של ט"א ראייה נסיבתית בלבד - קבעה הפסיקה מספר תנאים מצטברים, לצורך קביעה מפלילה על-יסוד ראיית ט"א, שהם כלהלן:

ראשית, איכות הט"א - איכות הט"א שנמצאו בזירת העבירה הרלוואנטית, כמו גם איכות הט"א שנדגמו מהחשוד, חייבת להיות כזו שתאפשר השוואה לפי מדד מחמיר יחסית של 12 נקודות השוואה. לפיכך, נדרש כי המעתיק שנמצא בזירה יהא מאיכות מספקת לצורך השוואה כאמור. בנוסף, נדרש כי השוואת הט"א שנמצאה בזירה תיעשה לא מול מעתיק המצוי במאגר הט"א הממוחשב של המשטרה (במערכת אפי"ס), אלא מול טביעות שנלקחו מהחשוד-הנאשם במיוחד לצורך השוואה.

שנית, מיקום הט"א - בהקשר זה נבחנת הן מהות החפץ, שעליו נמצאה הט"א בזירה, והן מיקום הט"א על גבי חפץ זה. כלומר, נבדק אם מדובר בחפץ נייד או שמא ניח, וכן המיקום בו נמצאה הט"א והתיישבותו עם יתר הראיות הרלוואנטיות לביצוע העבירה.

שלישית, גרסת הנאשם - נבחנת סבירות ההסבר שנתן הנאשם, אם נתן, למציאת טביעת אצבעו בזירת

העבירה.

10. אך מובן הוא, כי כאשר טביעת האצבע היא בגדר ראייה יחידה, על בתי המשפט לנקוט במשנה זהירות בכל הקשור להסתמכות עליה (ר' למשל רע"פ 9452/09 **אביטל נ' מדינת ישראל** (27.04.2010), בפסקה 4 להחלטה). עם זאת, במקרה הספציפי דנא התקיימו כל התנאים המפליליים באופן מובהק, כך שהמסקנה המרשיעה ממש מתבקשת מאליה, כלהלן:

התנאים הנוגעים ל**איכות הט"א** התקיימו, שכן ההשוואה התבססה על 12 נקודות השוואה, כאשר לצורך הכנת חוות הדעת נלקחה מהנאשם דגימת ט"א ספציפית.

התנאים הנוגעים ל**מיקום הט"א** התקיימו, שכן הט"א נמצאה על אדן החלון, שהוא עצם ניח. בנוסף, הט"א נמצאה במיקום המתיישב בדיוק נמרץ עם יתר הראיות שנמצאו בזירה, דהיינו: החלון הפתוח והעקבות על המיטה, שלימדו כי ההתפרצות לדירה בוצעה דווקא מבעד לחלון זה.

לבסוף, התנאים הנוגעים ל**גרסת הנאשם** התקיימו, שכן הנאשם לא נתן כל הסבר - קל וחומר סביר - להימצאות טביעת אצבעו במיקום האמור. יתר על כן, בהקשר זה יש גם משמעות לכך שמדובר בחלון המצוי בגובה (קומה ראשונה שמעל קומת קרקע), כאשר הט"א נמצאה על אדן החלון הפנימי של חדר השינה. ברי, כי נתונים אלה אף שוללים אפשרות תיאורטית להימצאות תמימה של ט"א הנאשם בדירה, שהרי מה עניין לנאשם באדן החלון הפנימי של חדר השינה של המתלוננת, כאשר אין כל היכרות ביניהם ואין גישה למקום זה מפני הקרקע.

11. לכאורה, אם כן, ניתן היה לסיים את הכרעת הדין כבר עתה, נוכח המסקנה המרשיעה המתבקשת מצירוף העובדות והנתונים הנ"ל. למרות זאת, ב"כ הנאשם ניהלה לפניי הליך שמיעת ראיות מקיף, מתוך מגמה להצביע על כשלים הן בהכשרת אנשי מז"פ (לרבות המומחית), הן בהעברת המעתיקים למעבדות מז"פ והן בעצם האפשרות להסתמך על ט"א כראייה יחידה להוכחת אשמתו של נאשם. לפיכך נסקור להלן ביתר הרחבה את ראיות התביעה, תוך התמקדות בהיבט הפורנזי, שהרי כאמור אין (ולא יכולה להיות) מחלוקת על עצם ביצוע ההתפרצות והגניבה.

ג. עיקר הראיות הנוגעות לט"א:

12. מטעם המאשימה העידו בבית המשפט, בהיבט הפורנזי, החוקר וולקוב, רס"ר סמך והמומחית. אגב עדויותיהם הוגשו המוצגים הרלוואנטיים, שאזכרו בתמצית גם לעיל.

(1) עיקר עדות חוקר הזירה, רס"ר טימופיי וולקוב:

13. החוקר וולקוב הגיע כאמור לדירה ביום האירוע (09.07.15) בשעה 17:50, דהיינו 37 דקות בלבד לאחר הגעת שוטרת הסיוור (ר' בפסקה 2 דלעיל). באמצעות החוקר הוגשו הדוחות והמסמכים שערך והכין, כלהלן:

(א) **לוח צילומים** (ת/2), הכולל תשעה צילומים של הדירה ושל מיקומי חמש הט"א שנמצאו בה. הצילומים מתעדים בין השאר את החלון, הן מחוץ לבניין והן מתוך חדר השינה -

בצילום מס' 1 נראה החלון מבחוץ וניתן לראות בבירור כי מדובר בחלון בקומה הראשונה,

שמעל קומת קרקע, כך שלא ניתן לגשת אליו מהקרקע מבלי לבצע פעולה אקטיבית של טיפוס ר' גם דברי החוקר בפרוטוקול, עמ' 19 שורה 15 ואילך).

בצילומים מס' 2 ומס' 4 נראה החלון בצילום מתוך חדר השינה. נראה בבירור כי החלון הוא מעל מיטת השינה ונראה גם מיקום הט"א, שנמצאו על אדן החלון הפנימי, לרבות מיקום ט"א 3.

(ב) **דו"ח בדיקת מז"פ בזירת העבירה** (ת/3). דו"ח זה מפרט את חמשת המעטקים שנלקחו וקובע כי שיטת ביצוע ההתפרצות לדירה היתה ב"**טיפוס לקומת הדירה**", דרך חלון חדר השינה (ר' בת/3 וכן דברי החוקר בפרוטוקול, עמ' 18 שורה 24 ואילך).

(ג) **דו"ח תיעוד פיתוח טביעת אצבע** (ת/4). דו"ח זה כולל את פיתוח המעטקים הנ"ל וכן דגימות של בג"ח (בעלי גישה חוקית) רלוואנטיים, דהיינו: המתלוננת ובעלה.

(ד) **המעטק המקורי של ט"א 3** (ת/5) וכן העתק המעטפה, שבאמצעותה הועברו המעטקים (ת/6).

14. בחקירתו הנגדית נחקר החוקר וולקוב ממושכות אודות הכשרתו ושיטת עבודתו, והסביר היטב את אופן פעולתו בסימון הט"א שמצא בזירה. החוקר הבהיר כי כיום שיטת העברת המעטקים למעבדות מז"פ מט"א"ר השתנתה, שכן כיום ההעברה נעשית באופן אוטומטי-ממוחשב (ר' בפרוטוקול, עמ' 12 שורה 23 ואילך).

15. החוקר וולקוב שלל את טענות ב"כ הנאשם שלפיהן ייתכן שהתבלבל ושלה למז"פ מעתקי ט"א, שאותם נטל מזירה אחרת, באומרו: "**בשאלה אם זה מעטקים שלא שייכים לתיק, כל מעטק מסומן חד ערכי במספר פ"א ומספר מט"א. זה מספרים חד ערכים אין אפשרות אחרת לסמן**" (בפרוטוקול, עמ' 14 שורה 11 ואילך). החוקר אמנם לא שלל את האפשרות שביום האירוע הוא טיפל גם בזירת עבירה נוספת (שם, שורה 30 ואילך), אך חזר והסביר את שיטת הסימון המדויקת: "**אני מעתיק מעתק במקום, מסמן אותו עם המספר שלו, כל המעטקים מכניס לאותה מעט[פה] של ט"א, מצמיד אותם לדו"ח של הטבעות של בעלי גישה חוקית, וזה נשמר בתיק אצלי. עד שיש לי תיק פ"א. ברגע שיש לי תיק פ"א אני מוצא את המעטקים ורושם עליהם דו"ח לפי המעטקים, רושם דו"ח תיעוד פיתוח ט"א"** (שם, עמ' 15 שורה 23 ואילך).

(ב) עיקר עדות איש מז"פ, רס"ר אדם סמץ:

16. תפקידו של רס"ר סמץ, שהוא בעצמו חוקר זירה, התמצה בענייננו בנטילת דגימות ט"א של הנאשם (דגימות ט"א של כל האצבעות וכפות הידיים), וזאת לצורך הכנת חוות דעת מומחה במעבדת השוואת ט"א. הדגימות ניטלו על טופס מיוחד שנועד לכך, ביום 09.12.15 בו נגבתה הודעת הנאשם (הטופס הוגש וסומן ת/9).

17. בחקירתו הנגדית אישר רס"ר סמץ, לשאלת ב"כ הנאשם, כי יחד עם טופס הדגימות מועברים גם פרטי הנאשם, כלומר שמו ומספר תעודת הזהות שלו. יוטעם בהקשר זה, כי על הטופס מופיעים כל הפרטים המזהים כלומר מס' תיק החקירה, מועד ההטבעה וכן תמונה, שם מלא ומס' ת"ז של הנדגם (ר' בת/9).

18. עוד יש לציין כאן, כי ב"כ הנאשם הטיחה בחוקר אלון לוריא (החוקר שגבה את הודעת הנאשם) כי הנאשם לא הוחתם על הסכמה למתן דגימות ט"א (ר' בפרוטוקול, עמ' 23 שורה 21 ואילך); ובסיכומיה אף טענה שבהיעדר טופס כאמור נשללת קבילות הדגימות (ר' בסעיף 18 לסיכומים). ואולם, הנאשם עצמו לא טען כי דגימות הט"א שבת/9 ניטלו שלא בהסכמתו. יתר על כן, על טופס הדגימה ת/9 מופיעה חתימתו של הנאשם, כאשר רס"ר סמך לא נחקר בעניין זה.

(ג) עיקר עדות המומחית:

19. באמצעות המומחית (רס"מ מיכל בית יוסף) הוגשה חוות דעתה וכן תיק המז"פ שעליו הסתמכה (סומנו ת/11). יוער, כי ב"כ הנאשם התנגדה להגשת טופס דגימת ט"א נוסף של הנאשם, כלומר טופס דגימה נוסף על ת/9 שנכלל אף הוא בתיק העבודה (בפרוטוקול, עמ' 29 שורה 11 ואילך). ואולם, כאשר עסקינן במומחה, אין כל מניעה להגיש את תיק העבודה שעליו הוא הסתמך בעבודתו, גם כשמדובר בחומרים שנערכו על-ידי אחרים (ר' והשווה ע"פ 566/89 **מרציאנו נ' מדינת ישראל**, פ"ד מו(4) 539, 548 (1992)). עוד יש לציין, בהקשר זה, כי בכל מקרה ההשוואה במסגרת חוות דעתה של המומחית נעשתה מול הדגימות בטופס ת/9, שכאמור ניטלו על-ידי רס"ר סמך.

20. המומחית עובדת במעבדת השוואת ט"א במטא"ר משנת 2003, ומשנת 2012 כמומחית. במקרה דנא הועברו אליה המעטפה ובה המעתיקים, שנלקחו מהדירה על-ידי החוקר וולקוב, וכן טופס דגימת הט"א של הנאשם (ת/9), וזאת לצורך עריכת השוואה ביניהם. בחוות הדעת שערכה, מצאה המומחית התאמה בין המעתיק המקורי של ט"א 3 (ת/5) לבין טביעת כף יד ימין של הנאשם. לגבי המעתיקים הנותרים מצאה המומחית כי מעתיק אחד שייך לבג"ח, שני מעתיקים נוספים אינם זהים ומעתיק אחד נוסף אינו ניתן להשוואה (ר' בסיפא לחוות דעתה בת/11).

21. ב"כ הנאשם חקרה את המומחית חקירה נגדית נמרצת ומקיפה, בין השאר בטענה כי אינה יכולה להיחשב מומחית בשל היעדר הכשרה מוסדרת בנושא ט"א. המומחית הסבירה, בתגובה, כי כל עובד במעבדת השוואת ט"א עובר תהליך ארוך של למידה והכשרה עד לקבלת הסמכה לעבודה; וכדבריה: **"כל העבודה במעבדה היא השוואה של ט"א, ההבדל הוא בוותק ובניסיון ובהסמכות. מתחילת הדרך אין לו כל כך סמכות לתת תשובות בלי שבדקים אותו בלי שעוברים אחריו, אחרי כמה שנים יש הסמכה לאשר גילויים, ואחרי מספר שנים נוספות מקבלים הסמכה לכתוב חוות דעת"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 30 שורה 15 ואילך; שורה 21 ואילך). המומחית הוסיפה, בהמשך הדברים, כי עובדי מעבדת השוואת ט"א עוברים גם מבחנים פנימיים וגם מבחנים חיצוניים, לפי סטנדרטים בינלאומיים (שם, עמ' 33 שורה 16).

22. המומחית נשאלה על-ידי הסניגורית אם **"ט"א זה מדע מדויק"** ועל כך השיבה: **"אני לא יודעת] אתם להגדיר את זה מדע מדויק אבל ט"א מתבססת על 2 הנחות יסוד שמעולם לא הופרכו ולכן זה נחשב כראייה מדויקת וחד ערכית... ההנחה הראשונה היא שאין 2 בני אדם בעולם עם ט"א זהות. וההנחה השנייה היא שט"א נשארת קבועה] וייחודית לאדם מלידתו ועד מותו, ולא משתנה"** (ר' בפרוטוקול, עמ' 34 שורה 3 ואילך).

23. המומחית נשאלה אודות השינוי בדרך העברת מעתיקי ט"א למעבדות במז"פ מטא"ר (בפרוטוקול, עמ' 32 שורה 20 ואילך), שינוי שאותו תיאר כאמור גם החוקר וולקוב. כמו כן נשאלה המומחית על

האפשרות להיתכנות תקלות, אגב אזכור פרשת "מייפילד" המפורסמת, כמו גם החשש מפני הטיות קוגניטיביות בהליכי השוואת ט"א. המומחית השיבה כי הטיות קוגניטיביות אינן ייחודיות דווקא לתחום של השוואת ט"א ומכל מקום, בשל חשש להטיות כאמור, "**אנחנו נוקטים במשנה זהירות. כל זיהוי ט"א עובר לפחות שני זוגות ע[י]ניים, שני מומחים שונים שעוברים על הטביעה ומאשרים אותה**" (שם, עמ' 35 שורה 24 ואילך). במקרה דנא, הזיהוי נבדק גם על-ידי המשווה, גב' ורד לובשיץ (שם, עמ' 36 שורה 9, עמ' 45 שורה 15).

24. בקשר למערכת האפי"ס הסבירה המומחית כי דגימות הט"א שנלקחות מחשודים נסרקות למערכת זו, שהיא "**מאגר ממוחשב של ט"א**" (בפרוטוקול, עמ' 43 שורה 22). השימוש העיקרי של מערכת האפי"ס הוא בהשוואת מעתקים שנמצאו בזירות עבירה למאגר הדגימות הנ"ל, השוואה שבעקבותיה מציפה המערכת חשודים מתאימים אפשריים.

25. המומחית אישרה כי ברוב המכריע של המקרים - עד 99% - החשוד שנמצא כמתאים ביותר על-ידי מערכת האפי"ס הוא אכן המתאים. עם זאת, לצורך מתן חוות דעת מומחה ההשוואה לא נעשית על-ידי מערכת האפי"ס אלא על-ידי משווה-מומחה, הפועל באופן עצמאי. לכן, כך כדבריה, "**המערכת לא יכולה לטעות כי מי שקובע זה המשווה. המערכת רק נותנת את האופציה**" (בפרוטוקול, עמ' 48 שורה 16, עמ' 51 שורה 7 ואילך).

ד. עיקר גרסת הנאשם:

26. כאמור, לאחר גילוי זיהוי ט"א 3 (ביום 29.11.15) זומן הנאשם לחקירה. הנאשם נחקר אפוא, באזהרה, רק ביום 09.12.15, דהיינו חמישה חודשים לאחר ההתפרצות (ר' בהודעה ת/7). כפי שאוזכר כבר בפתח הדברים, הנאשם הכחיש בהודעתו זו כל קשר לפריצה, תוך שטען כי אינו יודע במה מדובר ואף אינו מכיר את רח' ביל"ו (ת/7, שורה 6, שורה 29 ושורה 36). הנאשם עמד על הכחשתו זו גם כשהוטח בו כי ט"א שלו נמצאה בדירה. כשאמר החוקר לנאשם שהט"א שנמצאה כאמור מלמדת כי הוא משקר, השיב הנאשם: "**זה טענות שלך**" (ת/7, שורה 69 ואילך).

27. הנאשם סיפר שהוא עובד בשוק הפשפשים מדי פעם, במכירה ובקנייה, והוסיף, לשאלות החוקר, כי הוא מגיע לעיתים לתל אביב "**לטייל, חברים, תלוי**" (ר' ת/7, שורה 12 ואילך). בהתייחס ליום האירוע (09.07.15) טען הנאשם: "**אין לי מושג מה היה בתאריך הזה**" (שם, שורה 23) ואמר כי בתקופה זו לא עבד כלל ("**השנה לא עבדתי בכלל**"). גם כשהוצג לנאשם לוח הצילומים מהזירה (ת/2), הוא חזר וטען שאינו מזהה את המקום או את הדירה (שם, שורה 77 ואילך).

28. בחקירתו הראשית בבית המשפט שב הנאשם וטען כי אינו זוכר מה הוא עשה ביום האירוע, אגב כך שהכחיש כל קשר לאירוע או לרכוש שנגנב בו (בפרוטוקול, עמ' 55 שורה 29 ואילך). הנאשם התבקש בנסיבות אלה, על ידי באת-כוחו, לספר על נסיבות חייו, והשיב: "**אני בן 61, חוויתי חיים לא קלים... אני לא יודע מה להגיד. לא זכור לי מקרה כזה. אם היה זכור לי הייתי לוקח אחריות**" (שם, עמ' 56 שורה 2 ואילך).

29. בחקירה הנגדית נשאל הנאשם אם ישנה אפשרות שבמועד האירוע הוא אמנם טייל ברח' ביל"ו, ולכך השיב: "**אין לי מושג להגיד לך. אני פשוט לא זוכר. אני לא מכיר שמות של רחובות, במיוחד בתל אביב**" (בפרוטוקול, עמ' 56 שורה 23 ואילך). הוטח בנאשם כי טביעת אצבעו נמצאה על אדן

חלון פנימי בתוך הדירה, עובדה המלמדת שהוא היה בדירה, ולכך הוא השיב: "**אין לי מושג מה לענות לך**". בהמשך, לשאלה אם ייתכן שאי פעם היה בדירה, הוסיף הנאשם ואמר: "**אני לא מכיר את הדירה, לא מכיר את המקום, לא משהו שמוכר לי**" (שם, עמ' 58 שורה 9 ואילך).

ה. דין והכרעה:

30. המסקנה המתבקשת מכל האמור לעיל היא שאשמתו של הנאשם הוכחה בבית המשפט כדבעי. כפי שהובהר בפרק ב' דלעיל, הצטברות הנסיבות הנוגעות לטביעת אצבעו של הנאשם, שנמצאה כאמור בזירת העבירה (ט"א 3), לא מותירה ספק בדבר אשמתו. בנוסף, הרושם העולה מעדויות כל אנשי מז"פ שהעידו לפני הוא של עבודה מסודרת וממוסמכת היטב - הן בנטילת המעתיקים בזירה, הן בפיתוחם, הן בהעברתם למעבדות מז"פ והן בהכנת חוות הדעת הסופית - המגובים במוצגים הרלוואנטיים שהוגשו לפניי, שאין כל סיבה של ממש לפקפק בהם.

31. לראיות המאשימה מצטרפת גרסת הנאשם, שהיא לא רק מתחמקת אלא גם מתמיהה. אכן, נוכח העובדה שהנאשם נחקר רק בחלוף חמישה חודשים ממועד האירוע, אין כל מקום לצפות כי במועד החקירה היה באפשרותו לזכור מה הוא עשה ביום האירוע. עם זאת, אמירת הנאשם בבית המשפט, שלפיה אם המקרה "**היה זכור לי הייתי לוקח אחריות**" (ר' בפסקה 28 דלעיל) היא מתמיהה-ממש, שכן משתמע ממנה שהנאשם אינו שולל את האפשרות שהוא אמנם פרץ לדירה.

32. ב"כ הנאשם ביקשה להיאחז בשינוי ההתנהלות בכל הקשור להעברת מעתיקי ט"א למעבדות מז"פ מטא"ר - שכאמור כיום נעשית באופן ממוחשב, בתקשורת בין מחשבים - על מנת להטיל ספק בדרך העברת המעתיקים למעבדות מז"פ במקרה דנא. ואולם, העובדה שאמצעי התקשורת משתכללים והולכים - השתכללות שבאה לידי ביטוי גם בעבודת מעבדות מז"פ - אינה מלמדת כי מה שנעשה בדרכי התקשורת הקודמות והמשוכללות-פחות נעשה באופן פסול או לא נכון.

33. יתר על כן, טיעוני ההגנה אינם נסמכים על חוות דעת מומחים או על עדויות מומחים מטעמה, אלא הם בגדר טיעוני-היגיון גרידא. לפי טיעונים אלה, "ייתכן" או "אולי" נוצר בלבול או עירוב בין מעתיקים של ט"א מזירות עבירה שונות ואין זה סביר לשלול אפשרויות כאלה. לטיעוני "ייתכן" אלה מצטברים גם טיעונים נוספים, כלליים, אודות החשש מהטיות קוגניטיביות (בעיקר בשל כך שהסינון הראשוני של חשודים אפשריים מתבצע על-ידי מערכת האפ"ס), כמו גם טיעונים אודות היעדר תיקוף מדעי להסתמכות על טביעת אצבע כראיית זיהוי, במיוחד כאשר מדובר בטביעת אצבע יחידה.

34. דומה, אם כן, כי טיעוני ההגנה בתיק דנא דומים מאוד לטיעונים שהועלו בשנים האחרונות במספר תיקים נוספים, שבהם ראיות התביעה התבססו על ט"א, אשר התנהלו בבתי משפט שונים. בהקשר זה ראו: ת"פ (שלום קריות) 12807-03-14 **מדינת ישראל נ' בן עמי** (07.12.2014); ת"פ (שלום נצרת) 60336-05-16 **מדינת ישראל נ' סלאם** (31.12.2018), בו הנאשם הגיש ערעור אך חזר בו מהערעור על הכרעת הדין, ע"פ (מחוזי נצרת) 5195-11-19 **סלאם נ' מדינת ישראל** (14.01.2020); ת"פ (שלום ת"א) 20506-04-18 **מדינת ישראל נ' הלסילסי** (14.02.2019), בו הנאשם הגיש ערעור על חומרת העונש בלבד, ע"פ (מחוזי ת"א) 29535-04-19 **הלסילסי נ' מדינת ישראל** (16.09.2019).

35. ואולם, בכל המקרים האמורים דחו בתי המשפט את הטענות, תוך שהבהירו כי השוואת ט"א היא עניין שבמומחיות מקצועית, הנרכשת לאורך זמן. לפיכך, אין די בהצגת טיעונים תיאורטיים, גם אם הם

מסתמכים על ספרות, כדי לתקוף עדויות מומחים בנושאי ט"א, בפרט כאשר מדובר במומחים עתירי ניסיון המודעים גם לכשלים העלולים להיגרם בהליכי ההשוואה. בנוסף, אין מקום לקבל את הטענה התיאורטית-כללית, שלפיה נוכח היעדר תיקוף מדעי להסתמכות על ט"א (לפי גישת ההגנה) אין צורך להביא עד מומחה מטעם ההגנה; ולמעשה ההיפך הוא הנכון (להעלאת טענה דומה אודות אי-הבאת חוות דעת מטעם ההגנה, על-ידי ב"כ הנאשם דנא, ר' בסעיף 50 ואילך לסיכומיה).

36. מכל מקום, כך או כך, בהעלאת טענות תיאורטיות-כלליות גרידא אין כדי לגבש ספק סביר בתוקפו של זיהוי על-יסוד ט"א, שכן מדובר בדרך זיהוי הנשענת על ניסיון מצטבר של שנים רבות וארוכות. בהקשר זה חשוב להדגיש, כי אף באותן פרשות שבהן נתגלו תקלות בפענוח ט"א או בהסתמכות עליהן - והפרשה הידועה של ברנדון מייפילד (Brandon Mayfield) היא דוגמא מובהקת לכך - לא נסתרה כלל הנחת היסוד הבסיסית שלפיה ט"א היא סימן זיהוי ייחודי לכל אדם ואין בנמצא שני בני אדם שלהם אותה ט"א (כאמור בעדות המומחית, ר' בפסקה 22 דלעיל).

37. אכן, כבר לפני שנים רבות הורה קארל פופר (Karl Popper), מגדולי הפילוסופים של המדע בכל הזמנים, כי מדעיותה של תיאוריה נבחנת בהיותה ניתנת להפרכה. לכן, אין כל פסול בניסיונות חוזרים ונשנים של סניגורים לערער על הנחות התיאוריה המקובלת, העומדות ביסוד ההסתמכות על השוואת ט"א לצרכי זיהוי, ולהעמידן שוב ושוב למבחן. יתר על כן, ברי כי הנחות אלה אינן בבחינת הלכה למשה מסיני, וניתן ואף רצוי לשוב ולבחון את תקפותן. יחד עם זאת, כאשר מדובר, כבענייננו, בתיאוריה המבוססת על ניסיון מצטבר בהיקף עצום, אין די בהעלאת טענות שבהיגיון או טענות כלליות ועל הטוען לבסס כדבעי את טיעונו, לרבות בעדויות של מומחים לדבר. כזאת לא עשתה ההגנה בענייננו ועל כן דין טענותיה הוא לדחייה.

ו. סוף דבר:

38. אשר על כן ולאור כל המקובץ אני קובע כי עובדות כתב האישום הוכחו לפניי כדבעי, במידת הוודאות הנדרשת במשפט פלילי.

לפיכך אני מרשיע את הנאשם בעבירות שבהן הואשם, דהיינו: **התפרצות למקום מגורים בכוונה לבצע עבירה**, לפי הוראות סעיף 406(ב) לחוק העונשין, ו**גניבה**, לפי הוראות סעיף 384 לחוק העונשין.

ניתנה היום, כ"ה טבת תש"פ, 22 ינואר 2020, במעמד הצדדים.

[1] כל ההדגשות בציטוטים שבהכרעת דין זו **אינן** מופיעות במקור והן תוספות של הח"מ. התוספות בסוגריים מרובעים, בתוך ציטוטים, באות ללמד על תיקון טעויות הקלדה. תיקונים לכתוב מלא תקני אינם מסומנים.